

Előfizetési árak :
 helyben házhoz küldve vagy vidékre postán
 Egész évre 8 korona.
 Fél évre 4 " "
 Negyedévre 2 " "
 Egyes szám ára 12 fillér.

Felelős szerkesztő :
 Székely Imre.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
 Miklós-utca 1. sz.
 Előfizethetni a kiadóhivatalban és
 minden dohánytözsdeben.
 — Megjelen minden vasárnap. —

Négyszáz millió czopf.

*Mi bolond esik még Kinában,
 Megjósolni nem volna rossz,
 De nem lehet, mert vad ország es,
 Sok, szörnyen sok benne a czopf!*

*Hát rássa is a bestiákat,
 Kik követét legyilkolák,
 De vigyásson, egyért földaldis,
 Majd sok-sok ezer katonát.*

*Négyszáz millió ős kinéser
 Bolyong ott és issik teát,
 Ugy látssik, hogy a mafla czopfös,
 Sört, bort nem is issik tehát.*

*Mert Peking nem törődik véle,
 A vitéz császár mit szeret,
 Meg lévén szörnyükép bomolva
 Négyszáz milljó kinéserek.*

*Ellenben vérre szomjasott most
 A jó Kina és vért issik,
 Amig a czopffját meg nem rássa
 A német császár egy kicsit.*

*Mi bolond esik még Kinában,
 Megjósolni nem volna rossz,
 De nem lehet, mert vad ország es,
 Sok, szörnyen sok benne a czopf.*

Garantírozott hírek.

(+) **Helyreigazítás.** *Dr. Kola* János orsz. gyűlési képviselő lapunk szerkesztőjéhez a következő helyreigazítást célzó levelet intézte:

Kedves Szerkesztő Ur!

A „*Dongó*“ mult heti számában megemlékezik azon nagyhatású beszédemről, melyet a városi közgyűlésen a helybeli kereskedők és iparosok érdekében elmondottam. Becses lapja azonban nem egészen úgy adta vissza beszédemet, a mint azt elmondottam. Mert én ugyanis nem azt mondtam, hogy nem vagyok egy véleményen *Dr. Bakonyi* urral, hanem ellenkezőleg azt mondtam, hogy semmi értelme nem volna annak, hogy egy véleményen legyek *Dr. Bakonyi* urral. Továbbá nem mondtam azt se, hogy engem csak a nyomdafesték választ el *Dr. Bakonyi*tól, hanem ellenkezőleg azt állítottam, hogy köztünk nincs is más különbség, mint a nyomdafesték.

Ezen helyreigazítást célzó soraim közlését kérve, maradtam helyreigazító tisztelettel:

Dr. Kola János

(ö) **Nagyvárad víz hiányban szenved.** Az intéző körök felkérték *Tisza* Pistát, hogy újból jöjjön Váradra és beszédével megint olyan vizözönt ereszszen a városra, a mely a gyötrő szomjuságot örökre eloltsa.

(?) **Roncsik Lajos** bába-szakosztályi előadó szabályrendeletet készül beadni a tanácshoz a szülésznők tulpangásáról.

(*) **Rendőri beavatkozás az orpheumban.** *Végh* Gyula a bűnügyi osztály vezetője erélyes rendeletet küldött *Angelotti* orpheum igazgatóhoz, melyben megtiltja *Jászai Mimi* énekesnőnek, hogy a „*Temetőben szól az ének*“ kezdetű dalt énekelje. A betiltást azzal indokolja a főkapitány helyettes, hogy ebben az énekben czélzatosság rejlik egy olyan férfi ellen, ki olyan szent, mint *Márk* evangélista és olyan bátor, mint *Endre* király.

(&) **Tömeges kivándorlás.** *Dr. Kola* János országyűlési képviselőt és helyreigazítót több mint száz helybeli kereskedőből álló küldöttség kereste fel. *Szabó* Kálmán iparkamarai elnök, mint a küldöttség szónoka kifejtette, hogy a város üzleti szellemének minden tere való átesapása folytán az összes kereskedők és iparosok kénytelenek Amerikába kivándorolni. Arra kéri tehát a kormánytól benfentes képviselőt, hogy az utlevelek sürgős kiadását eszközölje ki. *Dr. Kola* emelkedett beszédében helyeselte a kivándorlók szándékát, mert ha ők a várossal szemben a concurrentiáról le nem mondanának, akkor pótdóval kellene fedezni a város üzleti veszteségeit. Végül pártatlanságának jeléül megígéri, hogy első sorban is az ellenzéki választók utleveleit fogja beszerezni és ezek **mielőbbi** kivándorlását elősegíteni.

(!) **A debreczeni kerékpáros egyesület** a mult hétre hirdetett, de a nagy hőség miatt délután négy óra helyett 5 órakor elmaradt nagyszabású versenyét ma délután feltétlen megtartja. Ugy a versenyzők, mint a közönséget az egyesület leleményes háznagya tekintettel minden eshetőségre a pályára való belépéskor díjmentesen könnyű úszó nadrágokkal illetőleg nehéz városi bundával látja el.

(§) **Nagyváradon** elzárták a vízvezeték csöveit. Helyesen tették, mert ott nagyon pazarolták a csövek folyékony készletét. Kérdés, hogy e körülmény sokakat vissza fog-e tartani a Nagyváradra való utazástól.

A régi Lueger.

Lueger diszpolgára Bécsnek,
Hja a világ nagyot halad —
És fogadalmat tesz Lueger,
Hogy azért a *régi marad*.

A régi marad... tudniillik
Ezután is lesz a mi volt,
Nagyszáju és frieskára érett,
Népbolondító demagóg.

A régi marad... tudniillik
Magyarfaló veszett kölyök,
Fukarul mi se mérnök részét,
Ráveretnénk *huszonötöt*.

Gólya Friczi

mondásai.

Jönnek a ma és junálisok egymásután. Ki nem birná a szegény jogonc kasszája, ha nem az examenek idejére esnek a mulatságok és ilyenkor jön hazulról egy kis vizsgapénz.

Furesa, hogy Béla pajtásomat a sok czupász tette csupasszá.

Pajtás, szólit meg egy ifju gólya a minap, hogyan czélszerűbb a házbért fizetni: előre vagy utólag? Te már járatos vagy az ilyen dologban.

— Édes pajtikám, szóllok vissza, megbocsáss, de én éppenséggel járatosan vagyok a — házbérfizetésben.

Elegánsnak neveztetik azon ur, ki *saját frakkjában* megy a bálra.

Chic azon jogász, ki hitelezői karmaiból mindig ügyesen *kichiclik*.

Smuczián az, aki hónap elején vacsorára kis kávét iszik sok habbal.

A kórházban.

A kórházban fekvő beteg katona megszólítja az ápoló apácát:

— Ki vagy te szép szüz?

— Én az isten lánya vagyok, — felelt az apáca.

— Hej de szeretnék az uristen veje lenni, só hajtá a beteg vitéz.

Rendőri nyomozatok a XX-ik században.

Két rendőr, névszerint *Szilágyi és Sóvágó* a kórházi betörés éjszakáján egy külső vásártéri koreszában *együtt mulattak a betörővel*, a ki két marékkal szórta a bankókat. Csak a bérkocsisnak 40 írtot adott, a miért őt hurezolta. Kiderült azután, hogy *a két rendőr hosszasan mulatott a betörővel*. Lehet, hogy nem tudták, miből költsékezik az illető olyan gavallérosan, annyi azonban bizonyos, hogy feltűnhetett volna mindkettőnek, honnan szórja oly feltűnően a pénzt.

A „Debreczen” ezen kis hírének olvasása után én a rendőrség jövő nyomozatait a következőképpen képzelem el:

I.

(A központon parancs kiosztás van, a város minden részébe sietve küldik szét a legénységet, hogy minden kihágás, vagy büncselekménynek eleje vétessék.)

Inspekciós tiszt: 1250 számu rendőr.

1250 sz. *rendőr*: (katonásan) Jelen!

I. tiszt: Maga ismeri már a mult országos vásárokról az összes alkalmi tolvajokat és zsebmetszőket, kimegy tehát a vásárba s a bódék, komédiák és a laczi-konyha körül lesbe áll s vigyáz a közönség vagyonbiztonságára.

1250 sz. *rendőr*: Igenis értem alássan, tessék csak rám bízni, nem lesz ott semmi baj, ismerem én mind őket személyesen, csak egyet is lássak meg, fülön csipem rögvést.

Teitelbaum Manó Mórítz tizenhatszoros betörő és ötezerszeres zsebmetsző, már a Széchenyi utca elején várja jó ismerősét *Kovács* Andrást, az 1250. sz. *rendőrt*.

— Szervusz *Bandi*! Hát csakugyan te vagy küldve a vásárba felettünk a felügyeletet gyakorolni no akkor lesz vig szüretünk, lesz pénz, mint pelyva.

1250. sz. *rendőr*: No csak keveset a szóból, gyorsan láss munkához, 9 órakor az „Arany kaptába” találkozunk, a jövedelmen szépen megosztozunk s aztán jöhet a bor, a pezsgő s a szép leány csókja. Te *Manó* kam aztán meg ne csalj, becsületes gazemberhez illően testvériesen osztokodj velem. Apropos *Móricz* kam egy szép briliánt nyakékre volna szükségem, megigértem a muczuskámnak, hogy meglepem vásárfia fejében, kerits nekem ilyen kis csekélységet, ezt csak nem tagadod meg tőlem, lásd én azért aztán oly mélyen fogom szememet behunyni, hogy egész szabadon dolgozhatsz.

(Este 9 órakor megtörténik az osztokodás, a mutyi tisztességesen beütött, a rendőr megkapta a briliánt nyakéket, azonkívül 2 gyűrűt, 3 ezüst órát lánczczal és 500 korona parázs pénzt, azzal a hatvan-utczai állomáson felülteti *Teitelbaumot* a vasutra, aki megy tovább üzletet csinálni a hatóság segítségével a bűd-szent-mihályi vásárra. Az 1250-es ekkor szolgálata letelvén, nyugodt léptekkel megy a központra jelenteni, hogy a vásárban nem történt semmi, az inspekciós tiszt a pennaszárat rágja, öklével veri az asztalt, hogy dehogy is nem történt, ebben a perczen jelentkezett előtte 25 káros, a kiken zsebmetszést követtek el, hisz az 1980-as ugy látta, hogy megfordult a vásárban a híres *Teitelbaum*, gyorsan utána minden ember, tüvé kell tenni érte az egész várost, erdőt, mezőt, minden bokrot, el kell állani a sorompókat, vasuti állomásokat s mozgósítja a 2000 darab *rendőrt*,

de persze eredménytelenül. A leglelkiesmeretesebb nyomozó az 1250-es. Az ujságok természetesen másnap szidják a rendőrséget, annak tehetetlenségét, az 1250 es pedig ezt a lappéldányt utána küldi *Teitelbaum*nak.)

II.

(Koromsötét éj, sivit a szél, a néhai augsburgi gyár lángjai pislákolva égnek, két lépésnyire sem láthat az ember. Halk koppal megy a Várad-utczán a két emberből álló járőr. A polgári takaréok ajtaja e pillanatban recsegve beroppan, a rendőrök erre rávetik magukat a betörőre.)

Járőrvezető: Megvagy gazember, nem menekülsz most a kezeink közül. (Sugva a pajtásához.) Nézd a bitang nem elvitte volna előlünk azt a kis pénzt, a mit most vettek fel a polgáriak az osztrák-magyar bankból, már ezt csak nem engedjük, hisz épen mi akartunk érte küldeni éjfel után.

Betörő: Meg vagytok bolondulva. Eresszétek el a nyakamat, mert Isten bizony megfulok, hát nem látjátok, hogy a ti emberetek vagyok.

Járőrvezető: Vagy ugy, te vagy *Vladikám*, ejnye engedj meg, ha talán megsértettelek, azt hittem, valami gazember betörő akarta elhalászni előlünk a kis költséget, no csak ne zavartasd magad, folytasd munkádat, én majd a jobb szárnyon öröködök, a pajtás pedig a balon, ha közelg valaki, egy füttyentés s azonnal oldsd el a lámpát és zárd be az ajtót.

Betörő: Helyes, helyes, csak jól vigyázzatok! A hasznon hárman osztozunk egyenlően.

(A betörő egész kényelmesen elvégzi a dolgát s ép akkor jön ki, mikor a hold kiszabadulva a felhők mögül, bengáli fény gyanánt világítja meg a dicső pillanatot. Azzal a három alak kihuzódik a sámsoni utra s a *Gugyori* csárdában szétosztják a pénzt, közben össze is vesznek, jól helybenhagyják egymást, a rendőrök fejét több helyen beveri a *Vladika*, arczuk, kezük csupa vér. A városban ezalatt villámgyorsan terjed a hír, hogy feltörték a polgári takaréokot, elvitték az összes pénzkészletet, de bizonyára meg lesz a tolvaj is, a pénz is, mert ép a két legjobb, legügyesebb rendőr is, kik az éjjel oda voltak posztra rendelve, eltűnt, délelőtt nagy lihegve, csupa véresen megérkezik a két rendőr, körülfogják faggatják őket, de ők csak fejüikkel integetnek, végre nagy nehezen kinyögik, hogy a harmadik határig üldözték a betörőt, a ki nagy marczona ember s az erdőben megbujva háromszor támadta meg és verte véresre őket. Az egész városban óriási a részvét, a közvélemény követeli a bátor rendőrök megjutalmazását, a hír eljut a belügyminiszterumba s két hét múlva a főispán a járőrvezető mellére sajátkezüleg tüzi fel az ezüst érdemkeresztet, a kolléga pedig legfelsőbb elismerő okiratot kap. Ezután bankett következik tiszteletükre. A bankett benyul az éjbe, de mikor látja ezt a jelenetet a mindig derüs hold, egy nagy csunya fekete felhő palástjába burkolja magát.)

Szomjas Péter.

Pinczében.

Borfiu: Gazduram, erre a borra, amit most parancsolnak, *hányadik éves* czédulát ragaszszak?

András szerelme.

— Modern hősköltemény. —

I.

A hol a vasut hálózatja,
Egy pár sinné tömörül össze.
Hol „Debreczen“-nek kőutai
Homokba vesznek mindörökre,
Bakterház, Sorompó, Homokkert.
Dohánygyár . . . mind élő bizonyság,
Hogy a mit én most elbeszéllek:
Abból egy betű sem bolondság.

* * *

Nagy feladat küszöbén állok,
Isten látja a lelkemet,
Hőskölteményre nyílik ajkam,
Hőstettet énekelni meg . . .
Hősöm: Debreczen mákvirága,
Tárgyam: szerelmi skandalum,
A hely: csodaszép temetőkert
S duplán beszentelt sirhalom.

* * *

Az iskolákban országszerte
A temetőkről azt tanítják,
Hogy az nem annyira az élők,
Mint a holtak hazája inkább —
. . . Temetőcsösz pedig a végből
Létezik az árnyékvilágon,

Hogy végigverjen egyszer-másszor
Itt csavargó kéjencz hitványon.

A temetőkert nem gyönyörök,
Hanem az a holtak hazája,
A ki oda megy: imádkozzék
S a sírokat meg ne gyalázza . . .
Ezt követeli a tisztesség; —
Hjha de ezt sokan meg nem értik
S azért íródik annyi tüzes
Allegória és — vezércikk.

II.

„András“ a neve az „Egyénnek“
A ki felől itt zeng az ének.
Egy verőfényes nyári estén
A legjobb alkalmat kilesvén
András . . . e költeménynek hőse . . .
Kiballagott a temetőbe.
. . . Az ut a mely kivisz odaig
Homokba lesülyed bokáig —
De kétfelől akácza zöldel,
Örömmel, boldogsággal tölt el
Szét-terjedező illatárja
S kihajló ágak hűvös árnya
. . . . András elbódult a gyönyörtől
Egyet gondol és sarkon pördül . . .

— Egy sirhalomig meg sem állott,
. . . . Ott várta őt egy hü „imádott“

A temetőcsösz mint egy bálvány
Figyelt reájok, lesben állván. —
Szó nélkül türt ölelést, csókot —
De a mint züllni látta a dolgot:
Előrohant, — goromba szóval —
S törvényt látott egy kertkaróval.
. . . A szerelmesek szétfutottak
Lábuk hült nyoma maradt ott csak

Másnap mi történt Debreczenbe?
— Kiadták „Szabályrendeletbe“,
Hogy mind a ki bir józanésszel,
S „András“ felől szólni merészel
Szentségtörést követ el vele
S büntetésül: török kerékbe!
. . . Hát ez kérem nem gyerekjáték:
— Nem szeretném ha csúful járnék.

Tovább a regény nem szövődik —
Mért fojtassam a sárga földig . . .?
A ki nem tudná, mint volt, hogy volt:
Olvassa hetenként a „Dongót.“

Palos.

Orpheum.

Az orpheumban az énekes-
nők a hideg időjárásban is deco-
letálva lépnek fel azon ember-
baráti szempontból, hogy a kö-
zönséget felmelegítsék.

Angelotti veszedelemben. —
Szerdán este a rossz időjárás
daczára olyan zsfolt (?) volt
az orpheum, hogy Angelotti a szünetekben nem tehette
meg rendes sétáit a zongorától a feleségéig, mert az
agyonnyomás veszedelmének volt kitéve. A tömeges és
hálás publikum mindegyik szereplőt gyönyörű virág-
bokrétaival ajándékozta meg.

Esztelenség

A kakasnak olyan tyuk után járni;
Mely a szomszéd szemetjén szokott kapargálni.

*

Papnak lenni, latinul nem tudni,
Plébánosnak gazdasszonyt nem tartani.

*

Szép fiatal leányt feleségül venni,
Lakodalmod napján öngyilkosnak lenni.

*

Nagy urakba belekötni,
Adószedőt pofon ütni.

*

Magyarfalót meg nem vetni,
Médvét láncz nélkül vezetni.

Debreczeni echó.

Palugyai Miczi: Arczbőrömnek nagyon ártanak
a hűvös esték.

(A visszhang: *Festék.*)

Tóth Kálmán: Engem úgy dicsérnek mint nagy
elmét.

(A visszhang: *Kelmét.*)

Jászai Mimi: Orpheum diva az, a ki kapós.

(A visszhang: *Kikapós.*)

Egy fiatal asszony mondásai.

Ha egy leány jókedvű, legtöbbször azt mondják
rá, hogy kaczer, ha pedig kedvetlen, akkor unalmasnak
tartják.

*

A szerelem esdő tekintetekkel kezdődik és hara-
gos pillantásokkal ér véget.

*

Lehet egy leány minden másban ostoba, de a
férfiszívek meghódításában ügyes és eszes.

*

Én azt hiszem, hogy legalább is annyi embert
tart vissza a szerelem az öngyilkosságtól, mint a hányat
bele kerget.

*

Jaj annak, aki félreérti a nők mosolygását!

*

A szerelmes ember mindig álmodik, de az álmos
ember ritkán szerelmes.

Brachkrogen Dávid.

A *Dr. Kola* oreság igazítsa helyre a tied félre értett szovoid.

Ledjél teküvet a Khinai birudalumban.

Szomjuzzál meg Nagyváradon egy pohár friss vizre.

Ledjél te hyppodromtolajdonos és a Hersele Brón házaló ledjen te tüled a tümeggondnok.

E p s e t l.

Nü ez már mégis nagy dalag, ohányszor hozó jüvök magamat a Rűffelébenhez, mindig tolálok nála volokit. Sábesskor a Jókl meghivott, hadj menjek hozzá kidüst sinálni. Én nodjon szívesen fogadtam o meghívást és elmentem hozzá. Ottand oztán hazzá láttam a sligoviczhoz a hadj az dhokál is, ozigoz hodj edj kiesit be valtam khopitulálva, de ozért oz imádkozás otánd mégis el kezdtem mogomot hozo felé zarándokalni.

O hodj bejüttem o szobába uttand találok o Náczit o Rűffelébennél. Omint ezt láttam elkezdtem kiabálni te sájgecz, te gozember! mit csinálsz te oz én Rűffelébenemnél?

Azt mandja ü erre rá, hogy ne horogodjék Dovid bácsi, mert én haztam edj tisztelet mogának.

— Nekhem nem khell a te által küldött tisztelet és felkoptam a esholetés fozekat és udj a fejébe vágatom, hodj oz egész pofája csopa esholet lett. Mikar ezt látjo o Náci ozt mondja: Dovid bácsi tolán mesüge? Semmiféle mesüge mondtam én, honem tokorodj innen te ganef. Hodj osztán látta, hodj nem tréfálok, üsszeszedte esantjait és fotottak a Rűffelébennél ketten három felé. Én o esholentes fozekat meg a feleségemet nem bántam, sak a esholentet sojnáltam mert alyan éhes voltam mint edj khotya.

Nü gandaltam mogombon hodjha ninesen nekem sábesskor köser esholet, okkor fogok enni tréfli esholet és mentem mogom a tréfli vendéglübe. O hodj bejüttem, kérdi tülem o pinezér oreság:

— Mit tetszik pharancsolni?

— Hozzon nekhem edj porczijon fájin soletot.

Erre ozt feleli a leendő hotelier, hodj olejan franczia ételt nem lehet khopni, mert ez keresztény vendéglő.

— Hát akkor adjon edj porzion kuglit.

— Kugli az se ninesen, hanem aztat mastan Kinában osztogatnak.

Ez bizomosan mesüge, mert nekem kinát akar adni, pedigh nekem ninesen hidegrázásom. Azt mundja aztándt hadj ha okorom, hát fog nekem hazni egy porció disznó kalbászt.

Áj-váj ez tréfli, de mert nodjon éhes valtam, azt mandtam, hodj sak, eins, zvei hozzon a kolbász. Nemsokára előhazta és én hazzá láttam és odj bepüfékelttem, a hadj esok kellett. Nü gandaltam mogomban

aztán ha szabad nekem disznó kalbász enni, okkor szobod nekem sábesskor edj cigoretta is elszívni és elkezdtem föstölteni odj, mint egy thörök basa, vadjis mint o kinek tele von kolbásszal a hasa.

Estefeale aztán elmentem a templomba imádkozni, mint a hodj edj jámbor zsidóhoz illik, mert holnap böjt lesz.

Gzimizett kerestetik.

A hatvan utczei postahivatal ablakában egy roszzul czimizett lev. lap van kiteve. Tartalma szöszerint a következő:

tisztelem barta jános bácsit megelete mán a tehén ninese valami baja izenje meg a levelet czimezze busi utca 14 Nagy ferencz

Füirdői levél.

Bártfa július hóban.

Kedves Szerkesztő Ur!

A bártfai erdő mystériuma engem is füirdői levé írására hangol. Debreczenből az utazás ide pompásan folyt le. Dobieczy fökalauzt sikerült meggyőzőnm, hogy nemesak a színházban kell gondoskodni családi páholyról, hanem a vasut is köteles családi kocsit a füirdőző közönség rendelkezésére bocsátani. Ervelésem használt is, mert családi kocsit kaptam, a mire nagy szükségem is volt, hogy a rengeteg kis és nagy skatulyákat elhelyezhessem. Ide érkezve első dolgom volt, több női és egy férfi osztályból álló lakást bérelni. Kaptam is olyat a mely valóságos rózsapalota. A butorok XIV-ik Lajos korából valók. A füirdői élet itt még meglehetősen csendes, csupán egy tegnap alkonvatkor lejátszódott dráma tartja izgatottságban a füirdőző közönséget. A dráma szereplői 3 pár czipő, 2 pár férfi és egy pár női. Elmondom az egész históriát úgy a hogy szemeimmel láttam.

Egy pár férfi czipő sétál fölfele az erdőben, egy pár női czipő jön szembe lefele, egyszerre mindkét pár sétál egymás mellett egy sűrű lugas felé igyekezve. A lugasban eleinte a czipők állása ez: egy férfi, egy női, egy férfi, egy női czipő. Késő b a két férfi czipő a középre kerül, a két női pedig: egyik jobbra, a másik balra. És most jön a tragédia. Ugyanis sietve jön még egy pár férfi czipő egyenesen a lugasba rohan, mire az előbbi pár férfi czipő kirepül. A női pár czipő szomoruan kullog hazafelé utána mérgeesen lépdel a később jött férfi czipő.

Írnék még többet is, de a tentám befagyott, majd ha kiolvad folytatni fogom.

Tisztelő hive

Róla Zsajos.

Iskolában.

Tanító: (az iskolás fiuhoz) Mond csak édes Jánoskám, kinek rozsás az élete?

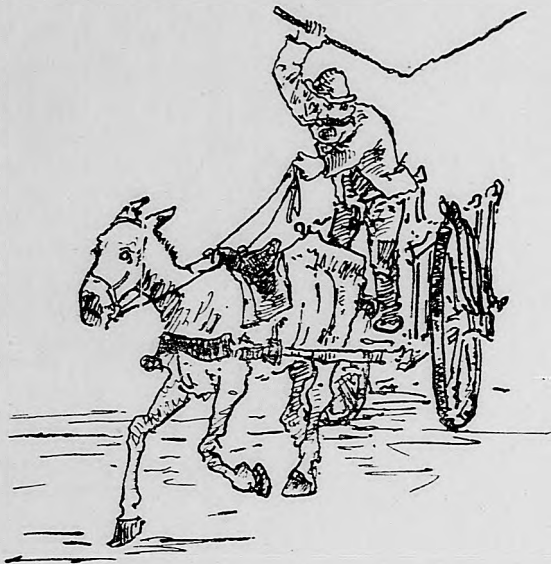
Jánoska: A városi kertészé kérem alásan.

Tanító: Nagyon jól van, de mond csak, kinek az élete tövises?

Jánoska (elgondolkozva): hát, hát, a tuskés disznóé.

Ifju Bugyi Sandor

debreczeni talyigás viselt dolgai.

Mondok a nyakamba kavarítom a bundát, mer mir azir hogy mánjuliusba vagyunk, oszt kegyetlenül didergek, peig mán a köze rajtam feszül. Ballagoka kamarába, ahun a bunda szok lenni, hát a földön van. Ahogy oszt rántom felfelé, hát ehen gördül ki belőle a torzsaféjű Dübbenes szomszéd, mir azér, mert hogy benne vót. Majsóbalványnyá változtam az ijecscsigtól, a meg a disznó szivü mire magamho jöttem, oszt bátor kesztem lenni elillant mint a nyul, így oszt agyon se tuttam ütni. Vakartam a fejemet kegyetlen rimitő szörnyen, de evel nem írtem semmit, indultam oszt az asszon keresisire. Odabe bögött a házba, az asztalra borulva mint egy oktalan állat, meg vót felhözve tülem szörnyen. Én is ízibe kapom a sujkot, mondok palaesintát csinálók a fejbül, neki veselkedek, hogy mikint irdeklek kontyon, hát ammint a pokorra való fére kapta a fejit, mer fél szemmel rám sandított, úgy agyonesaptam az iromba macskát, hogy még Miska fijam is messántult bele, mer mir azir, hogy ipp a térgyin simogatta a jámbor cziczát. Meg se nyekkent szeginy, mán benne is van a dohányom a büribe, mer dohánzacskót csináltam belőle.

Megfögtam aut az asszont csak úgy félkézzel, oszt mondok szigorun: a szemed kopogjik ezen az asztalon mint gumilapta, hát micsoda kutya erköcs repett ki belölled, hogy te még az én juhászbundamba tartod a szeretőjeidet, hee...? Mijjett a körömöm a húsába, ammeg ordított; hogy oszt nem felelt a kérdisemre, a kezemre tekertem a haját, mondok szánkázok itt velle ekkicsit a ház fögygyin, hátha hamarébb kivajja a bünit. Mán ippeg huzni akartam Erzsókot magam után, hát Miska ehen szalad egy ollóval, oszt elvágta az annya haját, hogy ne huzhassam. Iííinye... a köjök árgyelusát az öreg apád keserves idvessiginek, hát te még az anyád pártján vagy, aval ugrok a fattyu után,

hogy elkapom oszt a térgyem alá teszem, csakhogy akar a bolha, úgy pattant ki az ajtón oszt fel az eperfára. Hijába csaltam lefele szíp szóval, hogy mondok a fene a kis oldalbordádat szájj le arrul a fáról, hisz nem bántalak én, csak asztat akartam megnízni, vani rajtad tiszta gatya? Nem hitte a szentnek se, még fejebb mászott. Na mondok, hát ott üssön meg a sustergős istennyila ahun vagy, aval mentem be, hogy mondok az asszonnyal fojtatom a fenytiket. Csak a hült helye vólt odabe, ez is megugrott. Tán mán ezúta Dübbenes szomszédnak a geleben csüng, gondolkosztam szomorún. Emmán nassor, akkit nem lehet kitürni, megkülömbözök az asszontul saját öszintén, akkit egyikir azir is teszek, hogy özvegy Csiréné komám asszon mán sokszor elmonta, mikor el-elesapódtam hozzá, hogy beg szivesen gondomat viselné egíssz a világ vígijig.

Na hát átal is mentem a bótba tüstint vettem egy üveg tiutát, meg egy üveg pájinkát, haza vittem, az asztalra tettem. A kalandárijombul kiszakasztottam egy levelet, előkerestem a Miska pennáját aval elkesztem irni, aszondom hogy:

Tekéntetes pógári házasság csináló urnak elválasztási sor erányába hejbe.

Tekéntetes tésur: Még acsecsak meglvárna, hogy az mult héten maj megette a fene az embert a nagy melegtül, mer el tessik hinni, nekem is a ködökömön fojt vigig az izzacseség, de hát azir vóna tán nyár vagy mi a tót fene, hogy meleg legyik, de hogy aut osztán hirtelen ojan hideg lett, hogy még a fogaim is vaczogott, eszt mán sehogyse szenvedhettem. Fel is rántottam a bekecsét, de mer mir azir, hogy csak tovább fáztam ebbe is, hát kitelen vótam a bunda eránt is lipist tenni, akki a kamarába szok állani a szegen. Belipek istállom, hát a földön a gúnnya, húzom nehéz; még lyobban húzom, hát csak tessik kípzelni, Dübbenes János tüzszomszédom mászik ki belölle az én jó Istenem tegye a villahajtóba, lííínyee... a fene boricscsa bé, engedelmet kirek, nem a tésurnak felelvén, szavazok magamba, e tisztára az asszony vígett van. Ettudva kitelen vótam az asszont megriasztani, hogy vajjik szint az bundai sorba, de azonba eltívesztettem az erányt, oszt a macskát trefeltem a sujokkal, akkit nem attam vóna sokir, mer mir azir, hogy lyó egeriszó vót, még elvitve patkánt is fogott. Ennek még legfejebb annyi hasznát vettem, hogy a csilagos nyelvü bieskámval megnyuztam, oszt kikiszítettem abbürit dohánzacskónak, de mán az asszonnak mi hasznát vegyem esztet tessik megmondani. — Én nem kinlódok velle, nekem nem kell tovább se tesstemnek. se lelkennek, ha mán ü még egy ojan torzsa fejü emberrel is tudott fogódzni, mint az én szomszédom, mer úgy tessik meggondolni, hogy nincs annak egy szál haj se a fejin, csak a nyaka csigája körül lóg ennyihány veres ször, de mán nagyobb riszt az is deres, oszt még hozzá ojan büdöss, ó hájjal keni, hogy azonos azonmód ippig ojan szagot gerjeszt maga környül, akar a göriny.

Hát alászon istállom, e vígett osztán nem lakok tovább az asszonnyal, ha megkülömbözök tülle. Legyik

NYÁRI RUHÁK TISZTÍTÁSA

leggyorsabban és legkifogástalanabban

Hrabéczy Antal

kelmefestő és vegytisztító intézetében eszközöltetik

Debreczen, Széchényi-utca 42. sz.

szíves erre való nívist kianni az elválási levelet még a maji napon, hogyha haza tanál vetődni a pokorra való, vígírvényesen kihajíthassam. Megszógalom a tekintetes tésurnak az szívességit, ingyír elkötősztetem akar tízszer is egy esztendőbe, csak sijessik. Tisztelem az egész csalággját, lyó egíssiget kívánok

*En Bugyi Sándor emká
tajigás és hejjes pógár.*

Sirversek.

*Fene látott ily ügyvédet,
Mind felköték akit védett.
O maga is bünbe esett;
Védte magát s felkötötetett.*

*Rivall kántor bőgye szaladt a falnak,
Fülei most orgonaszót nem hallnak.*

*Fináncz vala, zsákba hulla,
Zsákba hulla, hol megfula,
S mert megfula, most egy hulla,
Recte két zérus, vagy nulla.*

Novella — hetven nótából.

Valamikor régen, az alföldön halászegény voltam én. Akkor árvalányhaj volt a süvegem bokretája és arra jártam amerre furulyáztak. Akkor mint kortesnek az alispán is rózsát tett a kalapomhoz, — mégis azt mondták nem adják hozzám a galambomat, mert az a hir járt, hogy én vagyok a falurossza, — meg hogy én vagyok az a ki nem jó, mert a koresma ajtókat nyitogatom és édesanya szomorító vagyok.

Igaz, hogy néha a faluban utcahosszat muzsikáltattam magamat, — és gyakran ha a szüröm uja bánattal volt bekötve, elátkoztam ezt a czudar világot. — de hát hogyne! — mikor a vékony deszka kerítéses ház ablakán besöhajtottam hogy Kati! gyere ki! — Kati! gyere ki! — de Kati nem jött ki, pedig magamnak szántam, mert nekem olyan asszony kell, hogy ha beteg is, — keljen fel, de ugylátszott, hogy ő nem is anyától lett, hanem rózsafán termett, mert nem is ment soha a tarlóra és mint rózsza, senkinek sem nézett a szemébe, — ezt becsültem benne, s így ha találkoztunk, néztem — néztem, — de hiába néztem.

Elkeseredésben mi telhetett tőlem más, mint hogy, ha már ugysis bura és bubánatra születtem, hát jó lenne ha elmennék én katonának, vagy ami még jobb beállok szegénylegénynek, legalább rajtam is beteljesedik, hogy bujdosik az árva madár. El is mentem az erdő sűrű árnyába, — be gyürtem a süvegem tetejét — és betyár lettem, — azóta Barna Peti a nevem.

Igy tartott ez puha párna nélkül sokáig, ámbár néha-néha mikor kilenczet ütött az óra estére és páros csillag volt az ég alján, — vagy mikor holdvilágos csillagos volt az éjszaka és hullott a levél a virágról, be-beosontam bánatosan a falunkba és a szomoru fűzfának lehajlott ágai alatt, végig mentem a temetőn. — Istenem! miért nincsen most annyi tenger csillag az égen?!

Voltak ám vigabb perczeim is, — különösen egyszer. Bár az utca végig sáros volt és már akkor igaz, — három éjjel nem aludtam egy órát, mégis a háromszor szénát termő réten át befordultam a koresmárosné réz itezében válogató Rézi lánya konyhájába.

Kívül befujta az utat a hó, — a daru madár sem repült a hidegtől magasan s a többi madár is bánatosan zengett.

Bent az ivóban ketten voltak, egyik a komám-asszony, a kinek most is ördög bujhatott a ködmönébe, mert a kilencz itezés torkába a tizedikkel is meg kellett toldani az italt — a második pedig a helység kántora, a ki arról volt nevezetes, — hogy az ő ruczái mind a káka tövén költöttek és hogy van neki egy kis lánya aki a balaton partján sir, — mert kilyukadt a selyem kendőjének a közepe.

Igaz! — volt még a koresmában egy harmadik személy is, — egy klarinétos, aki mert elhasadás miatt az én tilinkóm nem szólott, a klarinétos fujta az én nótámat, amely így kezdődött: „Huzd rá cigány szívet rázó“ stb. stb. — és ezen úgy el tudtunk mulatni, hogy utoljára, együtt futtuk a Re-rector uram ká-káposztáját. Rézi néha elkezdte ugyan azt a nótát: „Adtam is adok is a szegénylegénynek“ de mi rögtön lefőztük azzal, hogy „Süsd le inkább szempilládat“, mire ő azon kijelentéssel, hogy nem közönséges születésű, — mert rózsabokorban jött a világra, kalapját szemére vágta, távozott. Így mulattunk körülbelül éjfélig, mikor egyszerre eszembe jutott, hogy csak egy kis lány van a világon, kit titokba akartam szeretni csupán, — de a kinek még is megígértem, hogy bár zug a vihar és jajgat a szél, mégis elmegyek én ő hozzájuk egy este, s bár eső esett, — nagy sár volt az utcán — elindultam.

Ahogy az udvarukban levő rezgő nyárfához értem, megállottam az udvarukon és hozzá fogtam a „Mariskám, Mariskám“ nótához, mely tudvalevőleg az ő kedvenc nótája volt, — de erre az ablakon keresztül belülről egy rekedt basszus hang azt bömbölte felém, hogy van ő olyan legény mint én, és vág ő olyan rendet mint én. Én ugyan nem kételkedtem ebben, mégis hozzá tette, hogy ha nem hiszem menjek vele, — no már erre végképpen nem vállalkoztam, de az ablaktól eltávozva mégis azt énekeltem a leánynak, hogy megérem még azt az időt, hogy sirva még el házam előtt, pedig éreztem magamban, hogy inkább rám illene az, hogy „Volt szeretőm de már nincsen,“ — s így beértem a magam sorsával.

Hej! de ez már régen történt. Azóta a fa is kidőlt mandulástól, — nagyon sok hajó volt azóta a Tisza partján kikötve, — és igen sokszor lekaszálták már a rétet, pedig én akkor azt gondoltam büvös-bájos édenkert a szerelem, de most már látom, hogy amerre én járok, még a fák is sirnak.

Jelenleg csak két nótám van még. Egyik az, hogy fáj a szívem, teher nekem az élet, a másik pedig „Koresmárosné bort ide a kupába.

De igaz! van még egy vigasztaló nótám is, mely így hangzik: „Szegény anyám, ha tudta volna — nem is szült volna engemet.“

L. I.

*Női Kabátok, Gallérok, Kalapok,
Gyermekek ruhák, Blousok, Nap- és
esőernyők, Nyakkendők legnagyobb
választékban és legolcsóbb szabott árak mellett*

csakis
A PÁRISI DIVAT ÁRUHÁZBAN
kaphatók
DEBRECZEN, A FOPOSTA MELLETT.

A kaszárnyából.

A német ezredes kérdi a paraszt újoncztól:

— Kennen sie deutsch?

Mire a kicsit németül gagyogó újoncz kezdi magában az ezredes megszólítását lefordítani, így felelt:

— Ja igenis Herr Tausender! Ik bin kan.

Tiszti vizsgán.

Ezredes: Izidor Khon egy éves önkéntes, mondja csak mit tenne ön, ha egy fontos ponton volna, s nagy számu ellenség akarná állásából kiűzni?

Izidor Khon: Védekezném.

Ezredes: De ha látná, hogy minden védekezés hiábavaló?

Izidor Khon (szavalva): — Meghalnék a hazáért!

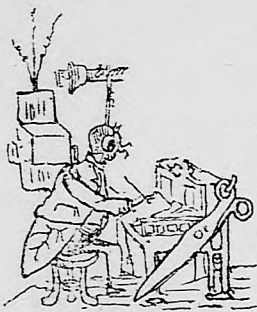
Ezredes: Volna hozzá bátorsága?

Izidor Khon: Oh igen.

Ezredes: No ha ön oly bátor, hogy megtudna halni a hazáért, ugy nem hal bele ugy-e, ha még egy évig szolgál a hazáért!

Izidor Khon: Szalutálva el.

Diri Dongó üzenetei.

R. L. Bártfa. A czipőkkel illusztrált anzikszkártyán jól mulattunk s mint lapunkból láthatja alaposan felhasználtuk. Üdv.

X. X. Örvendünk, hogy lapunk oda fent is tért hódít és tetszik. Várjuk beköszöntését.

—y. Az ötletnek semmi köze nincsen a személyeskedéshez.

Rettenetes. Legközelebb jönni fog.

Választó. Az interparlamentáris konferencia tagjai ismerkedési estélyüket azért tartják az Eifel torony tetején, hogy a helyzet magaslatára emelkedhessenek.

Kiadó és laptulajdonos:

S Z É K E L Y J.

Bámulatos olcsó és jó órák
kaphatók

Scheuer Ábrahám

órás üzletében, Debreczen Piacz utca
21. sz. a Tisza palotával szemben.

Ugyanott mindenféle óra javítás gyorsan
és pontosan eszközöltetik.

Új órák és javítások egy évi jótállás
mellett adatnak ki az üzletből.

Vidéki megrendelések lelkiismeretesen és
pontosan teljesíttetnek.

Nyomatott Hoffmann és Kronovitz könyvnyomdájában Debreczenben főpiacz, a főpostával szemben.

Kegyves Ferencz legnagyobb Sirkőraktára

DEBRECZEN,

az Ipar és Kereskedelmi Bank palotájában, Piacz-utca 58. szám.

A legjutányosabb árak, pontos és szolid kiszolgálás.

Blousok, napernyők, férfi és női czipők, fehérneműek, alsó szoknyák, férfi és női kalapok

rendkívüli olcsó árakon kaphatók

Székely Jenő és Társánál,

Főtér, Hungária mellett.

M.K. EGYETEM
VEGYTANI INTÉZETE:

A
KRISTÁLY
SZTLUKACSFÜRDŐI
HEGYIFORRÁS
IGENTISZTA
BICARBONAT
ÁSVÁNYVIZ
KAPHATÓ:
FÜSZERKERESKEDESEKBE
VENDÉGLÖKBEN
ÉS MINDEN VASUTI
ÉTKEZŐ KOCSIBAN.

Debreczenben: Geréby Fülöp utócai, Csanak József, Kornhoffer József, Rickel József Zelmós, Czeglédy Józsefné, Szabó Zsigmond, Konczek Géza, Hirsch Ferencz, Félegyházi János, Göczey István, Tóth Kálmán, Roth Antal, Mayer József, Leidenfrost G., Békés Emil, Bán László, Váray János és Váray József jól felszerelt fűszer, csemege és ásványvíz kereskedésében.